

Sverker Ahlenius ...min romans

”Vid fönstret”

Text: Bo Bergman

Musik: Wilhelm Stenhammar

Min romans hör väl inte till den vanligaste och mest spektakulära i sånglitteraturen, men inte desto mindre anser jag den vara en dunkelt glimmande ädelsten i Stenhammars rika sångskatt.

Hade Stenhammar skrivit sina sånger på ett mera internationellt gångbart språk än svenska, är jag övertygad om att han hade varit lika stor som någonsin Schubert!

Men nu till romansen: Jag tycker att Stenhammar på ett kongenialt sätt lyckats fånga skiftningarna i Bo Bergmans dikt, som i sig innefattar hela livet. Det gamla åldrande paret sitter i kvällsskymningen vid sitt fönster och blickar ut över ”småstadens täppor och tak”. Ålderdomen omfattar på något sätt i dikten livet. Mannen har upptäckt hustruns första rynka, ”som rispåd med nål i ögats vrå” och hustrun mannens första grå hårstrå. Man kan ana en gardin som lätt fladdrar i kvällsbrisen. Man kan känna försommarens skymningsljus.

En klocka klämtar i fjärran, vilket tydligt hörs i pianostämman. En skara vitklädda konfirmander skriker fram på kyrkogården, allvarliga på grund av stundens allvar. ”Deras långa klänningar slogo, när blåsten tog dem ibland.” Framför dem ligger dock hela livet oupptäckt och bara väntar på dem, alltunder det att det gamla paret med vemod tänker tillbaka på det liv som i stort sett passerat för deras del.

Hela sången andas försommar, aftonstämning, syrendoft, varm mull – ja, allt det sköna som man förknippar med denna ljuvliga årstid. Stenhammar har fångat det i sin komposition. Genialt!

Detta är romanskonst när den är som bäst. En underbar syntes av lyrik och musik!

SVERKER AHLENIUS

Vid Fönstret

I dag har jag sett din första rynka
som rispåd med nål i ögats vrå
och dina kära händer ha tagit
från min tinning ett grånat strå,

där vi sutto vid öppna fönstret
och tänkte på en gammal sak,
medan aftonrodnan låg stilla
över småstadens täppor och tak.

En klocka ringde borta i grönskan,
och kvällen var djup och allvarsam,
och över kyrkogården kom långsamt
en skara flickor gatan fram.

De hade vita blommor i håret
och psalmbok och näsduk i hand;
deras långa klänningar slogo,
när blåsten tog dem ibland.

På bleka kinder stod ännu gråten,
och läpparna läste en bön,
men i ögonen speglades världen,
och världen var stor och skön.

Och femtonårsdrömmarna lyfte
mot skogens rökiga rand.
Där det strimmade blankt efter solen
låg livets förlovade land.

Men vi sutto vid öppna fönstret,
din panna var sorgsen och sänkt,
och jag kysste ditt finger och sade,
att ingenting blir som man tänkt.

Ur Marionetterna, 1903